

Aitomiehet ja katulapset

Syksyn miestenpäiville Kulltorpiin saatiin vieraiksi 4 aitoa miestä Tampereelta. Sunnuntaina he piipahtivat vielä vierailulle Boråsin olotilaan. Jos Sinulla on mahdollisuus, kurkista Internetiin. Myös naisväellä on lupa sitä kautta saada selville, mitä miestenpäivillä puuhattiin. Siellä on mm. Suomen vieraiden kuvakertomus Ruotsin matkastaan. Ja paljon muuta mielenkiintoista Aitomiesten toiminnasta ja **Pietarin katulapsiprojektista**. (www.aitomiehet.net)

Aitomiehet ovat olleet mukana monella talkoomatkalla Pietariin. Siellä on talkoilla remontoitu kahta katulasten kotia. Yksi keikka kestää yleensä kymmenen päivää. Sitten voi taas seuraava porukka lähteä. Työtä riittää myös kotimaassa. Varoja kerätään esim. kortteja, kalentereita ja joulukuusia myymällä, musiikkitilaisuuksia ja lounaita järjestämällä ja pyytämällä firmoilta lahjoituksia.

Kadulla elävien lasten määrä on Pietarissa paljon vähentynyt viime vuosina, mutta avun tarvetta on edelleen. Useimmilla lapsilla on koti, mutta ovat paenneet sieltä väkivallan ja alkoholinkäytön takia. Järkyttäviä tarinoita Tampereen miehet ovat tuoneet mukanaan. Katulasten kotiin tuotiin nelivuotias tyttö, jolla oli sukupuolitauti. Äiti oli myynyt häntä miehille. Ja toinen pikku tyttö, jota oli pidetty ties kuinka kauan pimeässä kellarissa. Mutta siellä nähdään myös, että vaikeistakin kokemuksista voi parantua. Näistäkin kahdesta työstä oli hyvässä hoidossa tullut muutamassa kuukaudessa tavallisen oloisia, reippaita, leikkiviä lapsia.

Seppo Salko on ollut perheensä kanssa lähetystyössä Taiwanilla. Kun olivat vasta palanneet Suomeen, he asuivat tilapäisesti tuttavien heidän käyttöönsä luovuttamassa asunnossa. Yhtenä iltana 10-vuotias tyttö valitti pahaan vatsakipua. Isä koetti keksiä, mikä auttaisi. Jospa tietynlainen makuuasento auttaisi. Ei auttanut. Kaapista löytyi Samariinia. Kokeiltiin sitä. Ei auttanut. Kipu jatkui. Alkoi olla puoliyö. Silloin tyttö pyysi: ”Isä, etkö sinä voisi rukoilla minun puolestani?” No, totta kai isä teki, niin kuin tyttö pyysi. Parin minuutin päästä tyttö nukahti rauhallisesti. Seppo kysyi itseltään ja meiltä: Miksi meille rukous on usein se viimeinen asia sitten kun mikään muu ei auta? Eikö se voisi olla ensimmäinen?

Mikko Ollilainen